

Charismatický lev

Tam, kde to vlastně začalo

**Inspirováno skutečnou událostí **

Jitula Camprova

ISBN 978-80-11-06720-5

Úvod

Někdy potkáte někoho, kdo vám obrátí svět vzhůru nohama. Nemusí to být osudová láska, nemusí to být přítel na celý život. Možná je to jen někdo, kdo se objeví ve chvíli, kdy se vše zdá být špatně načasováno, a okolnosti jim nejsou nakloněny, zanechá v srdci otisk, který nezmizí.

Tato kniha, inspirovaná skutečnou událostí, je hlubokým ponorem do vztahu, který se vymyká jasným definicím. Blondýna byla silná, sebevědomá, věděla, co chce. A když to nevěděla, jednoduše si to vzala. Jenže láska není bojové pole, a přesto ji každý vztah učil, že někdy ani ta největší síla nestačí.

Některé příběhy nezačínají na hlas. Jsou tiché, plíživé, a mění člověka, aniž by si to ihned uvědomil. A než si všimnete, už nejste tím samým, kdo kráčí dál, ale někým, kdo teprve začíná chápat, kým vlastně je. Tento příběh není jen o lásce. Je o touze, o zklamání, o snech, které se rozplývají dřív, než je stihnete uchopit. O naději, která stoupá jako příliv, a pak zase mizí v dálce. A o tom, že i když všechno skončí, cesta dál vždycky existuje.

Každá stránka je jako zastavený dech, plná napětí, emocí, zmatků i tiché odvahy. Jsou chvíle, kdy nevíte, jestli je lepší zůstat, nebo odejít. A právě v těchto chvílích se rodí to nejdůležitější – poznání sama sebe.

Jak se ale nenechat oklamat muži? Jak nenaletět na pár sladkých vět? Činy mluví hlasitěji než slova, a je důležité sledovat každý krok, ne jen to, co píší. Muži mohou být prostí, jednoduchí, ale také manipulativní a zákešní. Dokážou si vás omotat kolem prstu jediným pohledem, zlomit srdce během vteřiny a tvářit se, jako by se nic nestalo. A právě proto je důležité naučit se číst mezi řádky a vidět pravdu dřív, než bude pozdě.

Nečekejte klasický příběh, nehledejte jednoduché odpovědi. Vstupte do světa, kde nic není tak, jak se zdá. Tak se pohodlně usadte a nechte se vtáhnout do příběhu, který by se mohl stát komukoliv z nás.

Jednoho rána se Blondýna probudila s pocitem, že má vše vybojováno. Cítila, že ví, kam její život směřuje. Byla ctižádostivá, chytrá a krásná. Oči měla jasné a hluboké jako nebe v letním dni, a vlasy, zářivě zlaté, se v ranním slunci třpytily jako vlákna medu. Pro svou blond hřívu ji všichni říkali Blondýna. Byla v ohnivém znamení Lva – charismatická, sebevědomá, energická, velkorysá, ale s hrdostí, která se projevovala v každém jejím gestu.

Vstávala časně ráno, ještě za tmy, a spěchala do práce. Když otevřela dveře a nadechla se, věděla, že tohle je přesně ono. Čerstvý vzduch, vánek a ticho přírody. Bydlela sama u lesa, daleko od ruchu města. Kolem ní se rozprostíraly rozlehlé cesty, rozcestí a pole lemovaná hustými lesy. Na okamžik se zastavila a vnímala ten klid, ale pak si uvědomila, že je nejvyšší čas vyrazit.

Nasedla do svého velkého stříbrného auta a rozjela se. Milovala adrenalin a rychlou jízdu. Jakmile vyjela z vesnice, její pohled upoutalo cosi magického. Na obloze zářil obrovský měsíc v úplňku, jeho světlo bylo tak silné, jako by se chystal každou chvíli explodovat. Vedle něj se rýsovaly tmavé mraky v černé noční obloze. Nikdy předtím nic tak krásného neviděla. Napadlo ji, jestli nemá zastavit a jen tiše pozorovat tu nádheru, ale pak si vzpomněla na sen, který se jí jednou zdál.

Zdálo se jí, že měla autonehodu. Ocítla se u mostu, kde bylo plno vody, a museli ji vyprošťovat na lanech. V ten moment se rozhodla, že bude nejlepší soustředit se na řízení. Její život měl teprve začít a tušila, že to bude pořádná jízda.

Když dorazila na parkoviště u práce, věděla, že už není cesty zpět. Tentokrát výjimečně nikoho nepotkala. Budova, do které vstoupila, byla vysoká, moderní a prosklená, plná lidí, z nichž každý měl svůj důležitý úkol. Sestoupila po schodech a vtom ho spatřila.

Stál tam.

Muž, jehož tvář by už nejraději nikdy neviděla. Muž, který jí zlomil srdce na milion kousků. Jeho pohledu nebylo úniku – byl tak přímý, že se v něm ztrácela. Plavala v jeho čokoládových očích a její tělo se roztřásl. Měl mužnou sportovní postavu, tmavé kaštanové vlasy a dokonale upravené vousy. Jeho úsměv, i když nepatrný, byl oslnivý.

Takového muže nešlo přehlédnout.
Přezdívalo se mu Onen.

Byl v ohnivém znamení Lva. Charismatický, sebevědomý, energický, velkorysý, ale i hrdý, až do morku kostí. A přesto ho obešla, a šla dál. V ten den, kdy to udělala, cítila, jak se její srdce odlupuje, kousek po kousku, až už nebylo jeho. Poskládala si je zpět, jemně a pomalu, a uzavřela do pevného obalu, v němž už nikdo nenajde nic než ocel. Ocel, která ji chránila. Ocel, která byla silnější než jakýkoli cit. Srdce se stalo neporazitelným.

Když přišla na své místo, chtěla se zahltit prací, ponořit se do něčeho, co by ji pohltilo. Ale jak seděla nad prázdnými papíry, zjistila, že dnes už pro ni žádná práce není. Pozdravila kolegy, ale myšlenky měla jinde. Šla na toaletu, snad aby si alespoň na chvíli ulevila. Když vyšla, v zrcadle pánských záchodů uviděla muže, jak si omývá obličej. Měl na sobě vínové tričko, které bylo příliš obyčejné na to, aby bylo jeho. Ne, to by nebyl Onen. On by měl mikinu, vzpomínala. Mikinu, kterou měl, když ji naposledy viděla.

Krok za krokem, jak prošla chodbou, ji zastavil kolega na obvyklou ranní konverzaci. Ale v tu chvíli se vše zastavilo. Z toalety vyšel muž a její srdce zůstalo v těle jako ztuhlý kámen. Byl to on. Tvář, kterou měla ještě nedávno před očima, teď stávala před ní znovu, jako by ji čas zradil. Koukala na něj, jak opářená, sotva vnímala, co říká kolega. Slova, myšlenky, vše se rozplynulo v prostoru mezi nimi. On šel, a mikina, kterou měl pevně v ruku, zůstávala jakýmsi tajemstvím, jež se snažila udržet v paměti. Tričko vykreslovalo jeho silné, vypracované paže, a ona sotva udržela pohled. Byl na odchodu z práce. A ona ho sledovala, dokud se neztratil v dál, kde se jeho postava rozplynula jako sen, který už nemohl být skutečný.

Po chvíli, kdy se snažila najít nějaké rozptýlení, si uvědomila, že tu nic neobjeví. Vrátila se domů, aby se opět našla v těch vlastních myšlenkách. Šla oznámit šéfovi, že končí. Její šéf byl muž, který uměl zapálit srdce každé ženy. Měl plavé vlasy, oči jako moře ve vichřici a postavu, která byla nepřehlédnutelná. Michal. Jméno, které znělo jako hudba, když ho vyslovovala.

Blondýna dorazila domů, unavená z všeho, co se stalo. Ale v hlavě měla jasno. Hledala inspiraci, hledala motivaci, něco, co by ji vytáhlo z toho všeho. Věděla, že pracovat pro někoho jiného není její cesta. Chtěla se osvobodit, najít svobodu. Když přišla do nové země, měla v plánu zacelit rány. Stavět svůj nový život, jako malíř, který se rozhodl začít znovu na prázdném plátně. A dokázala to. Až do dne, kdy se Onen objevil v jejím životě znovu.

Seděla u okna, nastavila si cíle, když ji oknem zaujalo podzimní světlo. Stromy zářily ve všech barvách, jako by se příroda sama rozhodla, že se loučí s létem. A v tu chvíli, jak se rozhodla jít ven, aby načerpala energii z tohoto kouzelného světa, zazvonil její telefon. Ležel tiše vedle plápolající svíčky, která vrhala stíny na stěny místnosti, a ona věděla, že se něco změní.

Podívala se na obrazovku a její dech na okamžik zamrzl. Srdce se jí zatajilo, jakoby se chtělo vyskočit z její hrudi. Onen. Jeho jméno. Volal ji. A stále ho měla v telefonu, uloženého se srdíčkem, které ji připomínalo vše, co se mezi nimi stalo. Chvilí chodila po místnosti, sem a tam, ztracená ve vlně smíšených pocitů. Pak, jako by chtěla najít klid v chaosu, rozhodla se jít ven na procházku – vždyť to byl její lék, její útek. Vzala si sluchátka, telefon, klíče a vyšla ven, jako by potřebovala znovu najít sama sebe.

Procházela a kolem ní se rozprostíraly všechny krásy světa. Zářící zahrady, tajemná zákoutí mezi poli a lesy, ticho, které nasávalo každý její krok. Chladné odpoledne, ale slunce stále rozlévalo své paprsky na nebe, a vzduchem se mihotaly vzdušné čáry, jakoby samy ukazovaly směr. Směr do vzdálených krajů, do míst, která ještě nikdy neviděla, ale která toužila poznat. A v její mysli se zjevil obraz letu, nového začátku, nového snu. Když sešla z kopce, stála u kostela, kde občas parkovala, když toužila po klidu.

Tam, kde tenkrát – a teď už to bylo dávno – čekala na něj. A v tu chvíli se jí v mysli vynořila vzpomínka na den, kdy ji Onen navštívil. Tam, na tom stejném místě, kde parkoval, kde ona čekala... A nikdy netušila, že to byla jejich první i poslední schůzka.

Podívala se vedle sebe a v tu chvíli její oči spatřily to auto – stejné, jaké měl on. Ta samá barva, ten stejný tvar. A její tělo se roztřásl, jakoby jí něco vnitřního zasáhlo. „Jaká to náhoda!“ pomyslela si. „Hovor, pak stejné auto, na stejném místě... Co to všechno znamená? Co má se mnou osud v plánu? Měla jsem to přece uzavřené, nebo jsem si to alespoň myslela.“

S těmito zmatky v srdci pokračovala v cestě. Šla stejným směrem, kterým kdysi šli spolu, byla to její oblíbená stezka, a přesto, v hloubi duše, si přála, aby ho už nikdy neviděla. Věděla, že tady, v této osamělé krajině, ho nikdy nepotká. Co by městský kluk dělal uprostřed polí? Cesta ji vedla mezi vysokými stromy a rozlehlými poli. Pustila si hudbu, aby uklidnila své rozbouřené myšlenky.

Přišla k rozcestí, které kdysi bylo místem její nejistoty. Tady stála a hledala odpovědi, bloudila tam a zpátky, a nikdy nenašla žádnou cestu. A jak se podívala dolů, spatřila malé tmavé auto, opět tak podobné tomu jeho. A v ten okamžik jí srdce zůstalo zaražené. Bylo to příliš na to, aby to byla jen náhoda.

Snažila se uklidnit, ale její myšlenky byly stále zahalené jeho obrazem. A když uviděla to místo – to místo, kde se zamilovala – všechno kolem ní se náhle zastavilo. A příběh, který už měla dávno uzavřený, se znovu rozjel v její mysli.

Tedy se vydala na místo, kde se měli sejít – na parkoviště u kostela. Přijel, zastavil, stáhl okénko a zeptal se, jeho hlas měl tichý nádech zvědavosti:

„Tady mohu parkovat?“

„Ano, tady můžeš,“ odpověděla mu s úsměvem, který zářil jako sluneční paprsek. Měla na sobě krásné béžovo-černé šaty, vlasy rozpuštěné jako zlaté vlny, a úsměv, který by snad roztavil srdce každého muže.

Tehdy se vydala na místo, kde se měli sejít – na parkoviště u kostela. Přijel, zastavil, stáhl okénko a zeptal se, jeho hlas měl tichý nádech zvědavosti:

„Tady mohu parkovat?“

„Ano, tady můžeš,“ odpověděla mu s úsměvem, který zářil jako sluneční paprsek. Měla na sobě krásné béžovo-černé šaty, vlasy rozpuštěné jako zlaté vlny, a úsměv, který by snad roztavil srdce každého muže.

Když zaparkoval, vystoupil z auta a pohledem, který se zdál pronikat až do její duše, ji zahřál až v samém srdci. Jejich pohledy se setkávaly a blížily se, jako dvě hvězdy na nebi, které byly předurčeny k tomu, aby se spojily. Nervozita se v ní vznášela jako jemný vánek, který se vplížil do každé její buňky. Jeho mužná postava byla jako socha, kterou stvořil sám čas, oblečený do tmavě modrého trička, které zvýrazňovalo jeho silné paže, tepláků s jednou nohavicí vyšší, a kšiltovky, co mu seděla, jako by byla součástí jeho povahy.

Přišel k ní blíž a s úsměvem, který by rozzářil i tu nejtemnější noc, ji pozval na procházku:

„Chtěla bys vodu, nebo čaj?“

„Čaj, děkuji,“ odpověděla, její hlas byl tichý, ale v očích se jí zračila nervozita a touha. Pokračovali cestou, která vedla mezi nekonečnými poli a korunami stromů, jejichž listy šuměly v rytmu jejich kroků.

Chvilí se bavili o běžných věcech, ale mezi slovy se vznášely nevyřčené pocity, které si oba nesli ve svých srdcích. A pak, jak z nebe spadlá hvězda, pronesl:

„Jezdím do Turecka každý rok s rodinou, máme tam příbuzné. Chtěl bych, abysme příští rok jeli do Turecka spolu. Je tam hotel, co vypadá jako loď, v Antalyi.“

Zastavila se, pohledy se střetly, a ona nevěděla, co odpovědět. Jen to tiše odkývala, jako by se její mysl nacházela na místě, které ještě nepoznala. A pak, v tom okamžiku, kdy její srdce začalo bít rychleji, se jí zeptal:

„Proč jsi nechtěla jet autem, abysme tam byli spolu?“

„Protože se s tebou necítím bezpečně,“ odpověděla, a slova vyšla z ní jako šepot v noci.

A pak se to stalo. Ocitla se v jeho náruči, tváří v tvář, tak blízko, že skoro slyšela jeho srdce bít. Pohledy, které se hledaly a spojovaly, se v těch okamžicích staly jedním. Přitáhl ji k sobě, jeho rty se setkaly s těmi jejími a jeho hlas, plný tepla a lásky, ji obklopil:

„Se mnou se nemáš čeho bát. Nechci, abys mě vnímala jako nebezpečí. Miluju tě už od první chvíle, co jsme se potkali.“ Usmál se, a ona pocítila, jak ji objímá pevněji, jak jí dává sílu.

Srdce se jí rozbušilo v jeho náruči, její tělo se stalo součástí jeho, jak ji zvedl a nesl, a on jí šeptal, že nemá strach. Že tady, v jeho náruči, je bezpečná.

Pak ji něžně položil do trávy a zašeptal:

„Miluji tě.“

Její oči se na něj usmály dřív, než odpověděla:

„Já tebe taky.“

Udělal pár kroků dál, když se na ni podíval a s úsměvem řekl:

„Najdeme si nějakou lavičku? Třeba tu, co jsme míjeli?“

Blondýna se rozesmála.

„Ty nejsi vesnický typ, víd? Tady si klidně sedneme do trávy.“

Zakroutil hlavou. „Do trávy? To ne.“

Ale ona už se posadila a pobaveně mu pokynula. „Já se tě neptám, prostě si sedni.“

Nakonec to vzdal a usedl vedle ní. Jejich rty se znovu setkaly, jejich touha sílila. Dotečky putovaly po tělech, chemie mezi nimi byla nezkrotná. Cítili, jak se jejich těla chvějí a propadají se hlouběji do spalující vášně. Když ji položil pod sebe, svět přestal existovat. Jeho horké tělo, její rozechvělé ruce, vzrušení stoupající s každým nádechem.

Když ho pak převrátila na záda do trávy, ani se nebránil. Její tělo se vlnilo v rytmu s jeho, gravitace je stahovala z kopce, ale v tu chvíli na tom nezáleželo. Když si ji pak posadil na sebe a prsty vjel do jejích vlasů, touha se rozhořela ještě víc. Těla se bouřila, chtěla víc a víc.

Čas se zastavil – a pak najednou zase rozběhl. Podívali se na hodiny a věděli, že musí jít. Ale stále se od sebe nemohli odtrhnout, stále mezi nimi probíhaly tiché rozhovory pohledy.

Dokonce si spolu udělali pár fotek, jako by chtěli zvěčnit ten okamžik. A pak se na ni podíval a řekl s úsměvem:

„Chtěl bych s tebou děti. A když teď nechceš svatbu, kdo ví, co budeš říkat za měsíc... nebo za pět let.“

Zasmála se. „Žádné děti nechci. A svatbu taky ne.“

Ale on ji znovu přesvědčoval, jak moc ji miluje.

Pak se rozloučili – každý se vydal svou cestou. Ale ten okamžik v nich zůstal.

Cesta před ní se vinula dál a výš, až došla k rozcestí, které neznala. Na otevřené planině odpočívalo stádo býků – majestátní, klidné, nehybné jako obraz malovaný sluncem. Chvíli tam stála a vdechovala ten okamžik. Překrásný výhled, vzduch prosycený tichem.

Když se vracela zpět, v uších jí zněla pomalá melodie. A s ní i vzpomínka—ten den v práci, kdy jejich pohledy tančily ve vzduchu jako blesky. Takové pohledy, které se nedají předstírat, které nelze ignorovat. On se nedokázal dívat jinam než na ni, a ona na něj. Jaká síla je k sobě táhla? Jak by to všechno mohlo být jen klam, pouhá lež? Kvůli jedné jediné hádce?

A tehdy, přesně v tom místě, ji to napadlo. Musí napsat knihu. Protože její život není prázdný, není obyčejný. Je jako divoká řeka, která nikdy neteče stejným směrem. Chce jednou vzpomínat na všechno, co prožila.

Další den si přispala. Do práce se chystala až po obědě, ale ráno patřilo jen jí—sama sobě, své radosti. Tančila po bytě jako vítr v korunách stromů, zpívala, její vlasy vlály vzduchem, oči se jí leskly vášní. Celé tělo se pohupovalo v rytmu salsy, každý krok byl svobodou.

A onen? Ten v tu chvíli cvičil ve fitku. Polonahý, jen v kraťasech, s napjatými svaly, pevnými pažemi. Každé přitáhnutí, každý pohyb, jako by byl vytesaný do kamene. Pot na jeho těle stékal v lesklých kapkách, jeho dech byl rytmický, soustředěný. V tu chvíli nemyslel na nic. Jen na pohyb. Jen na sílu.

Ona na něj ale myslela.

Neměla chuť vařit, energie v ní proudila jako žhavá láva. Rozhodla se zajít do restaurace—tam, kde její mysl vždy nacházela nové nápady. Měla ráda lidi. Milovala tu směsici hlasů, příběhů, životů, které se prolínaly jako nitky v tkanině osudu.

Do práce šla dlouhou, nekonečnou uličkou, když ho uviděla. Amir.

Byl vodní znamení, Rak. Náladový. Srdečný. Nestálý. Až příliš přitažlivý. Tmavé vlasy, čokoládové oči, divoká gestikulace, která prozrazovala jeho temperament. Na sobě měl bílý rolák s černým nápisem kolem krku—a ona věděla, že na ten pohled nezapomene.

On ji nikdy nedokázal ignorovat. Nikdy od ní neodtrhl pohled. A tentokrát to nebylo jiné.

Blondýna měla na sobě přiléhavý sportovní set—zelené legíny, které pevně obepínaly její křivky, top tělové barvy sotva viditelný pod krátkou zelenou mikinu. Lehký dotek provokace.

Amir si toho všiml okamžitě. V jediném okamžiku byl u ní.

Zastavil se před ní. Blízko.

A jeho pohled se zabořil hluboko do jejích očí.

Oči mu náhle sjely níž, jako kdyby neodolaly touze proniknout hlouběji.

Sklouzl zpět do jejích lesklých očí a šeptl:

„To nemůžeš myslet vážně... Co to je? Podívej se, zapni to nahoru,“ ukázal jí, jeho prst byl jako tichý příkaz.

„Řekni mi jediný důvod, proč,“ odpověděla mu s úsměvem, v jejích slovech byla jistá nadsázka.

Zakroutil hlavou, jeho pohled byl zmatený. Krátce se odtáhl a po chvíli se vrátil, jakoby se nemohl zdržet.

„Zapni to,“ opakoval, tentokrát ukazujíc, jak by to měl udělat, s gestem, které zůstalo viset ve vzduchu.

„Já mohu ještě dolů,“ řekla a uchopila svůj zip, když ho jemně sjela níže, její řadra se začala vynořovat z látky. Uličnický se na něj podívala, a když spatřil její výraz, zasmála se.

Amirovo oči zůstaly na ní, nevěřícně hleděl, a nebyl si jistý, zda se má smát, nebo na ni vystartovat. Nakonec se jen pousmál, zavrtěl hlavou a s kamarádem odešel, jako by tu scénu nechtěl víc prožívat.

Náhle si vzpomněla, co se mezi nimi stalo. S Amirem si psali už nějaký čas, ale ona se nemohla odhodlat k setkání. Až jedné noci, když si psali, rozhodla se ho navštívit. Byla odhodlaná, krásně upravená, celá v bílém zářila, jak ji ozařovalo měsíční světlo. Cesta byla zpívající melodií, a ona se těšila na jeho pohled.

Ale jak se blížila, náhle ji napadla vzpomínka na Onena. Zastavila auto, její srdce bilo rychle, jako by se ho zmocnila obava. Cítila, že se nezbaví těch emocí, které si nesla v srdci. Nechtěla to všechno zahodit, nezvládla by přijmout, že to vše bylo jen kvůli jedné hádce. Měla pocit, že Onen se ji zaryl až příliš hluboko.

Rozhodla se napsat zprávu, která jí měla odpovědět na otázky, zda stále něco cítí. Dlouho žádná odpověď, ale pak přišla... A bylo to jasné – lhostejnost, která jí sebrala poslední naději.

Okolní bary hrály písně, které zněly jako ozvěna jejich příběhu – plného napětí, ale i náznaků něčeho nevyřčeného.

Dlouhou chvíli stála tam, v srdci tma a v očích jiskra zoufalství. Cítila, jak těžké rozhodnutí se zarylo do její duše. Vzduch byl těžký a napjatý, jako by každá myšlenka mohla explodovat. Přesto se rozhodla, že se nezastaví.

Už jí bylo jedno, jestli to bude bolet, jestli sype sůl přímo do rány. Pravda člověka možná zlomí, neboť pravda bolí. Bylo jí jedno, jestli všechno shoří, ať to klidně shoří.

Pousmála se a nechala vše za sebou. V jejích očích už nezůstalo místo pro žádné pochyby. Rozhodla se a s tím rozhodnutím si poprvé oddechla.

Pod temnou oblohou, kde měsíc zářil jako tajemná stříbrná perla, se kolem ní nesly tiché melodie z barů, které se snášely do noci jako šepoty.

Jejich pohledy se střetly, jiskry vášně v očích, napětí mezi nimi sílilo, jako by se celý svět kolem rozplynul. Když se přiblížili, chytil ji za ruku – pevně, rozhodně, jako by ji už nikdy nechtěl pustit. Ruku v ruce se procházeli nočními ulicemi města, v záři lamp, které jim tiše osvětlovaly cestu.

Zavedl ji k sobě. Nenápadný byt, skrytý v ústraní, ale s duší, která se odrážela ve všem, co v něm bylo. Jakmile vešli dovnitř, posadil ji na pohovku v obývacím pokoji. Povídali si, slova plynula lehce, ale napětí mezi nimi se jen stupňovalo.

Byt byl světlý, patrový, podkrovní. Obývací pokoj s kuchyní se otevíral do panoramatického výhledu na město, světla v dálce mihotala jako hvězdy spadlé z nebe. Pod podkrovním oknem se táhla tmavá pohovka do L, lákající k tomu, aby se na ní ztratili v čase. Točité schody vedly nahoru, kde se skrývala ložnice.

Najednou se posadil k ní blíž, jejich pohledy se setkaly v hlubokém tichu. A pak ji začal líbat. Pomalu, jemně, ale s rostoucí vášní, která v ní probouzela nekontrolovatelnou touhu. Odpověděla mu stejně, ale jejich hlad po sobě jen narůstal.

„Pojď nahoru... ukážu ti ložnici,“ zašeptal.

Jen přikývla a nechala se vést. Jakmile vystoupali po schodech, rozprostřel se před ní velký podkrovní prostor, který voněl dřevem a nocí. Vzadu stála postel z palet, jako ostrov v moři stínů.

„Pojď, něco ti ukážu,“ usmál se.

Stiskl spínač a pokoj se ponořil do barevné záře. Světla blikala v rytmu neviditelné melodie, odrážela se od stěn, tančila po jejich kůži. Dřevěné sloupky před postelí se tyčily, jako by držely nejen strop, ale celou tuhle noc, která slibovala víc, než bylo možné vyjádřit slovy.

„Je vidět, že je ti zima... Můžeš vyzkoušet postel,“ pousmál se a pobaveně na ni mrkl.

Blondýna bez váhání skočila do peřin. Jen se otočila, a už ho měla vedle sebe. Jeho bílé tričko jen podtrhovalo jeho šarm, kontrastovalo s tmou kolem. Přikryl ji a prudce si ji přitáhl k sobě.

Začal ji líbat, jeho rty sjížděly níž a níž, stejně jako jeho ruce. Přikrývka sklouzla stranou, najednou už nebyla potřeba. Vzduch byl nabitý elektřinou, barevná světla se míhala kolem nich, v rytmu hudby, která zněla z reproduktorů. Ani nevěděli jak, a jejich oblečení bylo rozházené po celém pokoji.

Jejich těla se chvěla, nebylo to něžné, bylo to divoké, prudké, nezkrtné. Polohy se měnily, jako by se ztráceli v čase, v sobě navzájem. Jeho ruce ji pevně držely, klouzaly po její kůži, sjížděly níž a zase výš, dokud mezi nimi nezbylo vůbec nic – jen vašeň.

Po chvíli ji vzal do náruče, přitiskl ji k sobě a leželi ruku v ruce, jejich dech se postupně zpomaloval, uklidňoval, jako doznívající bouře.

Když se pokusil vstát, jeho tělo ho zradilo. Sotva udělal krok, byl vyčerpaný, zničený, jako by se mu podlomila kolena. Podíval se na ni zoufalým pohledem, ve kterém se mísila únava i tiché pobavení.

Blondýna to nevydržela a rozesmála se. Jen sledovala, jak se s posledními silami zvedá a pomalu mizí ve tmě, scházející dolů po točitém schodišti.

Místnost kolem ní zářila všemi barvami, ale v jejím nitru se rozprostřela tíživá temnota. Zoufalství se k ní plížilo tiše, ale neúprosně, až sevřelo její hrdlo. Čtěla utéct. Musela. Cítila, že tohle setkání bylo první i poslední.

Hodiny ukazovaly dvě ráno. Vzduch byl hustý, prosycený dýmem a tíhou noci. Nedalo se tam dýchat. Přistoupila k Amirovi, její slova byla lehká jako pírkó, ale měla jediný cíl—opustit to místo. Věnoval jí zamýšlený pohled, než jí potichu pootevřel dveře a ujistil se, že ji sousedé nespatří.

A pak náhle procitla. Místo barevných světél a hutného vzduchu—pracovní realita.

Od té noci nepadlo jediné slovo. Ani pohled, ani vzpomínka, jen prázdné ticho, jako by se nic nestalo. Možná to tak mělo být. Možná se o některých věcech nemluví.

Ale dnes? Dnes cítila, že den přinese něco jiného.

Budova byla rozsáhlá, plná tváří, z nichž každá měla svůj příběh. A ona? Zнала mnohé, a mnozí znali ji. Byla nepřehlédnutelná. Když prošla chodbou, pohledy se za ní stáčely, šeptaná slova ji předcházela. Ale skutečně ji poznal málokdo.

A mezi všemi těmi lidmi byl jeden, který přitahoval pohledy stejně jako ona. Byl nepřehlédnutelný. A čím častěji ho mýjela, tím silnější bylo zvláštní napětí, které se mezi nimi rodilo.

Měl v sobě magnetismus, který nutil každého se otočit. Nepotřeboval slova, stačila jeho přítomnost.

Byl narozen ve znamení Býka—tvrdohlavý, spolehlivý, odhodlaný. Pevný jako skála, klidný jako tichá voda, ale pod povrchem skrytá síla.

Oči tmavé jako černá káva, hluboké, zkoumavé. Vlasy pečlivě upravené, dokonale sladěné s ostrou linií, která rámovala jeho tvář. Na krku těžký řetěz, na zápěstí hodinky, které zářily jako zlaté slunce. Každý detail promyšlený. Dokonalost, která nebyla náhodná.

Bylo v něm cosi dvojznačného—úsměv, který uměl být něžný, téměř chlapecký, a zároveň pohled, který odzbrojoval svou intenzitou. Byl jako bouře skrytá pod hladinou klidného moře.

Jmenoval se Kiliano.

V jeho žilách pulzovala kolumbijská krev. Vášně a temperament byly jeho druhým jazykem, mluvily za něj dřív, než cokoliv řekl.

A když se jejich pohledy střetly, už to nebylo jen náhodné setkání.

Už v tom bylo něco víc.

Teď tam byl úsměv.

Teď tam bylo tiché volání.

Blondýna byla plně soustředěná na práci. Myšlenky jí plynuly klidně, prsty kmitaly po klávesnici, když se najednou někdo zastavil u jejího stolu. Cítila přítomnost, která se nedala ignorovat. Zvedla hlavu – a spatřila jeho.

Kiliano.

Stál tam s úsměvem, který v sobě nesl něco hravého i sebejistého. V ten moment jí celé tělo ztuhlo. Nezmohla se na nic jiného než mu oplatit letmý úsměv.

„Přišel jsem si pro telefonní číslo, krásko,“ pronesl lehkým, téměř pobaveným tónem.

Pohlédla na něj s výrazem, který jasně říkal: Tohle myslíš vážně? Překvapilo ji, s jakým odhodláním to řekl, jak přirozeně k ní prostě přišel. Lehce se pousmála a odvětila:

„Ještě že už mám konec.“

Kiliano to úplně nezachytil. Naklonil hlavu a s pobaveným výrazem se zeptal: „Prosím?“

„Ale vůbec nic,“ odpověděla a rozesmála se.

Mezitím mu už stihla napsat své číslo na malý kousek papíru. S lišáckým pohledem mu ho podala, jejich oči se na vteřinu střetly. Kiliano se usmál, schoval lístek do kapsy a beze slova se vrátil zpět k práci.

Blondýna konečně odešla domů. Den byl dlouhý, ale venku panovalo krásné počasí, a tak usoudila, že procházka centrem města nebude vůbec špatný nápad. Chtěla se nadechnout čerstvého vzduchu, načerpat trochu pozitivní energie a nechat myšlenky volně plynout.

Kráčela ulicemi, pozorovala památky, vnímala atmosféru pulzujícího města. A právě když se zastavila, aby se rozhlédla kolem sebe, telefon v kapse zavibroval.

Zpráva.

„Ahoj krásko, jak se máš?“

Kiliano.

Překvapilo ji to. Navenek vypadal jako kluk s nevinným úsměvem, ale jeho styl byl přímočarý. Vyměnili si pár zpráv a hned po třech větách ji zval na kávu.

To na ni bylo moc rychlé.

Obvykle dělala unáhlená rozhodnutí, do všeho se vrhala po hlavě. Ale tentokrát... tentokrát ne.

Ráno vstávala brzy. Čekal ji poslední den v práci před odjezdem na dovolenou. S hrnkem kávy v ruce se zadívala ven na pohupující se stromy. Vítr si pohrával s větvemi, jejich praskání se mísilo se zvukem dešťových kapek, které dopadaly v pravidelném rytmu.

Náhle se jí rozsvítil telefon.

Zpráva.

Pohledy, které prozrazují víc než slova

“Líbí se mi, když se naše pohledy v práci setkají. Rád vidím tvůj milý úsměv a krásnou tvář.”

Zpráva od Kiliana jí vykouzlila úsměv na rtech. Srdce jí na okamžik poskočilo, prsty lehce přejely po displeji, jako by si chtěla slova vtisknout do paměti. Rychle sebrala své věci a spěchala do práce—nemohla se dočkat, až ho znovu spatří. Až jejich oči opět najdou jedna druhou.

A pak ho zahlédla.

Stál v dálce, jeho aura silná, nepřehlédnutelná. Kiliano mířil na meeting, ale i tak ji pozdravil tím svým nenuceným gestem—lehce nadzvedl obočí a usmál se koutkem rtů. V tom momentě jí problesklo hlavou:

Možná... možná právě on je tím, s kým to má po všem smysl.

Z přemýšlení ji vytrhl Caleb.

Kolega, též kolumbijského původu, plný energie a vášně. Jeho husté kudrnaté vlasy rámovaly tvář s hravým úsměvem. Společně probírali pracovní věci, ale Caleb měl dar přetvořit každý rozhovor v něco zábavného. Najednou jí začal zpívat Despacito a ona se neubránila smíchu.

“Umíš skvěle zpívat! Proboha, proč vlastně pracuješ tady?” podívala se.

Ani si nevšimli, jak se dostali k něčemu úplně jinému—Caleb jí na papír zapisoval španělské číslovky a vysvětloval jejich výslovnost. Blondýna se zvědavě naklonila, sledovala jeho poznámky... a vtom se prudce otočila.

Lekla se.

Kiliano stál těsně za nimi. Jeho pohled byl soustředěný, sledoval papír s číslovkami, jako by se snažil pochopit, co tu právě probíhá. V jeho očích se zračilo něco mezi pobavením a zvědavostí.

Blondýna se rozesmála.

Caleb s úšklebkem zmizel a Kiliano si stoupl vedle ní. Opřel se loktem o stůl, bokem o hranu a zahleděl se na ni tím svým hlubokým pohledem, ze kterého se těžko dalo vymanit.

“Já jsem Španěl. Já tě to naučím,” pronesl s tichou jistotou.

A pak se začali bavit. Slova plynula přirozeně, vzdálenost mezi nimi se nenápadně zmenšovala. Jejich těla se téměř dotýkala, jejich pohledy se setkávaly, a ani jeden z nich neuhýbal. Dech se jim zrychloval.

A pak... jako by si oba vzpomněli, kde jsou. Nadechli se, ustoupili o krok zpět a vrátili se ke své práci.

Den se blížil ke konci.

